

○ QUEBRACABEZAS DE NICO

Ola, chámome Cinco e quero contarvos por que a miña amiga Seis e eu puxemos en perigo ás nosas compañeiras:

Grazas a todas nós os nenos poden aprender os números e divertirse, iso faime moi feliz. Pero cando Nico, o neno da casa, monta o noso quebracabezas e colócanos a cada unha no noso lugar, eu pásoo fatal. O meu sitio está no centro e non podo moverme, ás veces fáltame o aire.

Ao meu amiga Seis e a min encantaríanos coñecer outros quebracabezas e a habitación de xogos que hai na casa, polo visto hai centos de xoguetes!, así que pensamos un plan para escapar.

Unha noite, mentres todas durmían, fixémoslo. Un dos coches de carreiras uniuse a nós e ofreceuse a levarnos. Por fin coñeceríamos cousas novas!

O coche arrincou a toda velocidade —Agarrádevos forte!—díxonos. Que divertido! Parecía que iamos montadas nunha montaña rusa! Cando chegamos á sala de xogos todos durmían, colocámonos nun recuncho e esperamos a que amencese.

O sol entrou polas xanelas, non podía crer o que vía!, andeis cheos de xoguetes, , bicicletas, disfraces e... ata un tobogán!

O primeiro que fixemos foi tirarnos por el! No recuncho dos disfraces, divertímonos probándonos perrucas de todas as cores. E pasamos o resto da mañá no andel dos contos, gozando de aventuras emocionantes.

Despois de varios días achegámonos ao andel dos quebracabezas para saudar ás nosas compañeiras.

—Ola somos Cinco e Seis! —dixemos moi contentas.

—Ola! Coñecémonos?, de que quebracabezas sodes? —preguntáronnos.

—Somos dun que está na habitación de Nico,—dixen.

—Queríamos coñecer sitios novos, a outros xoguetes e a vós —dixo Seis.

Entón, unha das pezas do quebracabezas máis antigo do andel díxonos:

—De verdade non vos dades conta do que fixestes? A estas alturas as vosas compañeiras estarán dentro da bolsa dos quebracabezas incompletos para ser tiradas ao lixo!

—Que bolsa é esa? —dixen.

CONTO

—Cando un quebracabezas perde algunha das súas pezas tírano. En canto descubran que non estades farán o mesmo coas vosas compañeiras. Tedes que facer algo canto antes!

Seis e eu non podíamos crer o que estaban a dicir, nós só queríamos divertirnos e agora, pola nosa culpa, as nosas compañeiras estaban en perigo. Puxémonos a pensar.

—Xa se o que faremos —dixen—, temos que tentar que Nico atópenos e devólvanos á nosa caixa. O mellor será aparecer na cociña á hora da merenda.

—Só faltan dúas horas para que chegue do colexio. Tedes que camiñar moi rápido e non entretervos polo camiño ou perderedes a vosa oportunidade— dixéronnos.

Saímos a fume de carozo. Despois dunha hora camiñando Seis estaba esgotada.

—Non podo máis Cinco, necesito descansar un intre.

—Pero non temos tempo, Seis, se paramos agora chegaremos tarde. Non te preocupes eu axudareiche.

Coloquei a Seis nas miñas costas e seguimos o camiño.

Por fin chegamos á cociña! Encima da mesa estaba a merenda de Nico. Agora só tiñamos que rubir ata alí.

Contámoslle ao mantel todo o que pasara e el, moi amable, alongou unha das súas puntas e impulsounos ata arriba.

O plan funcionou! Nico colleu un anaco de chocolate e a nós, e subiu á súa habitación. Chegariamos a tempo ou as nosas compañeiras estarían xa no lixo?

Entramos na habitación, o quebracabezas non estaba no seu sitio! Non o conseguíamos! Entón, Nico baixou as escaleiras e as dúas pensamos que iríamos directas ao lixo, pero, de súpeto, abriu unha bolsa e sacou de alí ás nosas compañeiras.

Claro, era a famosa bolsa dos quebracabezas incompletos! Seis e eu estábamos moi contentas.

—Menos mal, chegamos a tempo!

—Pola nosa culpa podíades acabar no lixo. Aprendemos que somos un equipo e que temos que ser responsables —dixen.

Cada vez que Nico montaba o noso quebracabezas, sentíamos orgullosas de pertencer a el e nunca máis pensamos en abandonar ás nosas compañeiras.